

Sygn. akt I PUNP 12/21

POSTANOWIENIE

Dnia 8 listopada 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z powództwa W. P.
przeciwko S. Spółce Akcyjnej w B. następcy prawnemu K. w K.
z udziałem Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Gliwicach
o deputat węglowy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 8 listopada 2022 r.,
skargi powoda o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu
Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gliwicach
z dnia 29 czerwca 2017 r., sygn. akt VIII Pa 17/17,

1. odrzuca skargę,

2. adw. M. K. przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Zabrzu 900 zł (dziewięćset) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnym, przy czym kwotę tę należy podwyższyć o obowiązującą stawkę podatku VAT.

UZASADNIENIE

Powód W. P. w skardze z 8 lipca 2021 r. wniósł o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach z 29 czerwca 2017 r., oddalającego jego apelację od wyroku Sądu Rejonowego w Zabrzu z 11 października 2016 r., który oddalił powództwo w pozostałym zakresie (po wyroku częściowym z 25 kwietnia 2015 r.) o ekwiwalent pieniężny w związku z prawem do

bezpłatnego węgla za 2014 r. i za 2015 r. oraz o przywrócenie prawa do bezpłatnego węgla od 2016 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga podlega odrzuceniu jako spóźniona.

Skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia wnosi się do sądu, który wydał zaskarżony wyrok, w terminie dwóch lat od dnia jego uprawomocnienia się – art. 424⁶ § 1 k.p.c.

Skarga została wniesiona po upływie dwóch lat od wyroku Sądu drugiej instancji – Sądu Okręgowego w Gliwicach z 29 czerwca 2017 r.

Wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia skargi nie mógł zostać uwzględniony, gdyż termin określony w art. 424⁶ § 1 k.p.c. jest terminem o charakterze prekluzyjnym i nie podlega przywróceniu (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 7 października 2011 r., I CNP 30/11, z 10 marca 2011 r., II BU 8/10 i dalsze wskazane tam orzecznictwo).

Z tych przyczyn orzeczono jak w sentencji (art. 424⁶ § 3 k.p.c.).

O kosztach pełnomocnika z urzędu orzeczono na podstawie § 2 pkt 1, § 4, § 8 pkt 4, § 15 ust. 1 pkt 2, § 16 ust. 5 pkt 1 rozporządzenia z 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (wpz 5.400 zł – opłata 1.200zł x 75%).

[as]